

A woman with blonde hair tied in a bun is lying on her side on a bed of dry, brown autumn leaves. She is wearing a black spaghetti-strap top and a wide, metallic, textured cuff bracelet on her right wrist. Her right arm is bent with her hand resting near her head, and her left arm is bent with her hand resting on her right arm. She is wearing black high-heeled shoes. The background is a soft, out-of-focus mix of light and dark tones, suggesting an outdoor setting. The overall mood is contemplative and melancholic.

EIJA
JANSSON

KUSTANTAJAN
KUOLEMA

SAAGA-KIRJAT

KUSTANTAJAN KUOLEMA

EIJA JANSSON

KUSTANTAJAN KUOLEMA

Saaga-kirjat

© Eija Jansson 2017

ISBN: 978-952-7165-22-5

Kustantaja: Saaga-kirjat

Painopaikka: Books on Demand, Nordersted, Saksa

1.

Kirjailija hykerteli käsiään ja hymyili leveästi. Viimeinen piste ja siinä se oli, valmis käsikirjoitus. Kirjailija tunsu nahoissaan, että kirja oli hyvä, hänen parhaansa. Se tekisi hänet varmasti lopullisesti tunnetuksi. Vaikka arvostelijat, jotka olivat hänen kirjojaan lukeeet, olivatkin kehuneet kirjojen juonta ja henkilögalleriaa, joku sujuvaa kieltä ja maalailevia lauseita, ei tietoisuus ollut levinnyt kovin laajalle. Suomi kun on täynnä kirjailijoita, joita kukaan ei tunne. Myyntiä edistääkseen pitäisi päästä naistenlehtiin ja ties mihin aviiseihin, mutta siellä olivat aina vain ne samat naamat.

Katkerana hän mietti, että tähän asti hän on tuskin saanut tienattua kirjojen tuotoilla edes kahvirahoja. Silti ihmiset luulivat, että kun maksavat kolme kymppiä kirjasta, sen kaiken saa kirjailija. Kirjakaupalla siellä suurin potti hinnassa on. Reposilla elintasoa ei ole saanut kohennettua, apurahatkin ovat olleet kovin vaatimattomia, ja se on pakottanut tekemään jos minkälaista hanttihommaa, toki myös ammattia vastaavaa.

Kirjailija mietti, että loma olisi mukava kovan raadannan jälkeen. Mutta minne lomalle, lompakko kun oli kovin laiha ja matkat maksoivat maltaita? Jotain pitäisi keksiä halvalla. Siipeilyssä Kir-

jailija oli omimmillaan, luovan työn taitajan piti olla luova myös elävässä elämässä, muutoin arki on kurjaa ja harmaata näkkileivän syrjää napostellessa.

Hän muisteli, kenellä oli mökki tai muu lomanviettopaikka, jonne voisi etsiä visiitille. Naapureista Reponen omisti saaresa huvilan, Markkulalla oli joku lomaosake, josta se aina vouhotti. Se sopisi tulevan kuuluisuuden, kenties Finlandia-palkinnon pokaajan, lomapaikaksi, Kirjailija naurahti ironisesti. Tai olihan myös Hytösen Pirkko ja Lasse, joilla oli hulpea talo Espanjassa, ja he olivat monta kertaa pyytäneet tulemaan. Mutta sinne asti eivät hänen rahavaransa riittäisi. Harmitti. Mikä olisi ollessa, kun taivaalta paistaisi kuuma aurinko ja palmut huojahtelisivat leppeässä tuulesa. Meri lainehtisi laiskana, suussa maistuisi suola ja samppanja. Haikeana Kirjailija sulki silmänsä, unelmat särkyivät poksauten.

Kirjailija meni keittiöön ja valutti vettä kahvinkeittimeen, se sai käydä nyt samppanjasta. Tiskipöytä oli taas täynnä likaisia astioita. Kismitti, kun ei ollut tiskikonetta. Eihän sitä luomisen vimmassa muista eikä ehdi tiskata saati muitakaan paikkoja juuri ojennella. Nyt siivoukseen voisi uhrata pari tuntia. Siivoushan rauhoittaa ja on lähes meditaatioon luettava rentoutumiskeino, sanovat jotkut. Imurin surina on kuin unihyrinää, siinä ei tarvitse ajatella. Ja ajatuksethan nyt pitääkin nollata. Antaa aivojen tyhjentyä niin, että voi pian aloitella toista tarinaa.

Kahvinkeitin ropsautti viimeiset pisarat pannuun ja Kirjailija kaatoi mustaa tuoksuva nestettä huuhtaisemaansa mukiin, kaivoi leipäpussista parin päivän takaisen sämpylän ja levitti sille vähän margariinia ja reunoistaan kuivettuneen lauontaimakkarasiivun.

Kaupassakaan hän ei ollut muistanut käydä.

Sitten hän raivasi pöydältä muutaman Pohjolan Sanomien numeron syrjään ja laski mukin eteensä. Suru siveli mieltä, hän tiesi katselevansa sanomalehden viimeisiä numeroita. Rovaniemellä päätettiin, että Meri-Lapissa ei tarvita omaa lehteä ja siksi lehti lopetetaan. Onhan se jo nähty - kehitys. Paikalliset mainokset alkoivat loppua, paikalliset jutut alueelta vähenivät, Pohjolan Sanomat vielä nimenä ja uutisina lähinnä poronhoitoa Sodankylästä, Kittilän kunnanhallituksen ja valtuuston jatkuvat riidat, Rovaniemen liikenneympyrät ja rakennukset. Kirjailijalle lehteä ei tullut, hän osti joskus irtonumeron tai sai sen naapurilta. Nyt lehteä ei enää tarvitse ostaakaan, kun ei Lapin Kansa kiinnostanut. Onneksi oli Yle ja internet, Kirjailija hymähti. Sairaalan rovaniemeläiset ovat lopettamassa Kemistä. Ikään kuin alueella ei asuisi tarpeeksi ihmisiä, jotka tarvitsevat sairaalaa. Kohta Kemissä ei ole kuin tyhjiä taloja, joissa asuu vanhoja ja avustettavia. Nuorten on pakko lähteä, kun ei ole työtä. Repikää siitä, valtakunnan päättäjät. Viekkä tuhkatkin pesästä, Kirjailija uhosi. Häntä suututti moinen itsekkyyys.

Tuijottaessaan ulos hän huomasi omakustannerunoilija Simulan, jota Prykärin Pena kyyti, nousevan sinisestä Nissanista. Hän huokaisi. Hän ei nyt jaksaisi millään Simulan höpötyksiä. Se odottaa suurta läpimurtoa runoilleen, joita se rustaa hengästyttävää tahtia. Kirjailija oli pakosta joutunut kuuntelemaan niin sanotun kollegansa lausuntaa.

Kun he viettivät kerran iltaa Aula-pubin tiloissa, oli Simula äitynyt loruilemaan kirjansa lähes kannesta kanteen. Kyllästynyt omistaja haukotteli tiskin takana ja häipyi välillä keittiön puolelle,

koska ilta oli heitä lukuun ottamatta ollut hiljainen. Simula polotti runojaan suureen ääneen, hörppäsi välillä tuopistaan ja odotti taidepaussia pitäen, että kuulijat – Kirjailija, Prykäri ja Sorosen Jaska sanoisivat sopivissa kohdin jotain ylentävää. Prykäri sanoikin, se osasi sanoa oikeat asiat oikeissa paikoissa. Simulalla oli perintörahaa - ja paljon, jota se surutta käytti, ja Prykäri oli saanut armon toimia kuskina ja juoksupoikana korvausta vastaan. Prykäri sanoi Kirjailijalle, että ei aikonut luopua pestistään, sillä mitään muuta ei ollut näkössä ja tuskin koskaan tulisikaan. No, työvoimatoimistosta joskus harvakseltaan tuli aktivointi-ilmoituksia, joissa ei ollut mitään järkeä. Mene leikkimään lastenleikkejä, se tuo yhteenkuuluvuutta ja kasvattaa sosiaalisuutta. Piiri, pieni pyörii... Hyi helvetti! Rahaa ne eivät tuoneet eikä niiden kautta töitäkään saanut. Simulan kanssa he olivat sitten rustanneet sopimuksen viikon tai parin työstä ja Simula tilitti julmat tyel-maksut, sun muut sotut. Tosin se sai ne verovähennyksiin. Ja taas päästiin yhdessä eteenpäin.

Kirjailijaa oli tympinyt mokoma runonlaulanta. Hän oli yrittänyt kehua ja kai oli onnistunutkin, sillä kohta oli tuoppi ollut täysi ja vähän purtavaakin nenän edessä. Mutta Kirjailijan oli pakko myöntää, että jotkut Simulan runoista olivat ihan hyviä, jopa loistavia ajatuksenjuoksuineen. Sen pitäisi vain karsia jyvät akanoista ja lähettää sitten vasta runonsa kustantamoon. Mutta Simula tokaisi aina näihin mietteisiin, että jos eivät hyväksy sellaisenaan, niin ei sitten. Siksi Simula oli omakustannerunoilija ja todennäköisesti sellaiseksi jäisikin.

Ovikello pirahti ja Kirjailija laahusti avaamaan.

Simula oli pienessä hiprakassa.

- Nyt juhliitaan, se tokaisi jo eteisessä. Prykäri nyökkäsi leveästi hymyillen. Kirjailija kallisti päätään ja kysyi, oliko Simula saanut lottovoiton.

- No en, mitä minä sillä, Simula tuhahti. - Sanasieppo otti runokirjani kustannettavakseen!

- Älä ihmeessä, Kirjailija ihan äimistyi, läväytti sitten kämmenellä Simulaa hartioihin ja ilostui miehen puolesta.

Sanasieppo oli aforismeja ja runoja julkaiseva pieni, mutta näkyvästi esillä oleva kustantamo. - Ei kun onneksi olkoon vaan. Olet sen verran sitkeä sissi, että totisesti olet sen ansainnut.

- Mitä jos juhlistaisiin sitä? Simula huitaisi lähimmältä tuolilta vaatekappaleita lattialle ja lysähti istumaan. - Näin kollegoina, heh!

- Mikäs siinä, Kirjailija sanoi. – Sain äsken omani valmiiksi ja laitoin sen kustantajalle menemään.

- Se hyvä se, Simula hymyili leveästi. Linssien voimakkaasti suurentamat harmaat silmät loistivat. – Tämä pikkukaupunki onkin ollut jo kunnon kulttuurin tarpeessa. Laitoitko Lindholmille myös?

- No en, ja tiedät kyllä miksi, Kirjailija tuhahti ja sutaisi silmille valuvaa hiuspehkoaan pois otsalta.

Simula nyökkäsi. Lindholm oli paikallinen kustantaja, palkkailistoillaan yksi työntekijä. Kirjailija muisti, kuinka hän oli mennyt erään kerran kustantamoon kyselemään kuukausia sitten jättämänsä tekstin kohtaloa. Kalpeaihoinen, silmälasipäinen nainen naputteli tietokonetta ison pöydän takana. Lindholm istui toisessa huoneessa selin oveen ja ärjyi puhelimeen. Nainen katsoi kulmiaan kohottaen Kirjailijaa, nosti sitten kätensä ja jatkoi työtään sen kummemmin häiriintymättä. Lindholm paiskasi puhelimensa pöydälle ja mulkai-

si Kirjailijaa, joka odotteli kohteliaasti oven edessä. Sitten Lindholm pomppasi tuolistaan ja meni penkomaan paperikasoja ottaen sieltä nivaskan, jonka läväytti pöydälle.

- Tässä sepustuksesi, sitähan tulit hakemaan, Lindholm murahti.
– Juoni on potaskaa ja muutoinkin, tämä tällainen ei myy. Ja minä elän sillä, että kirjat myyvät.

Kirjailija yritti sanoa jotain sellaista, että onhan noita hänen kirjojaan myyty ja että oli halunnut paikallisen kanssa yhteistyöhön, se kun olisi ollut kenties hedelmällistä ja tuottanut entistä parempaa tulosta.

Mutta kustantaja Lindholm oli huitaissut kädellään ja tuijottanut lasiensa ylitse Kirjailijaa pieni ivallinen virne suupielessään.

- Kirjoita ensin sellainen kirja, että sen viitsii lukea loppuun asti, katsotaan sitten! Niine hyvineen Lindholm toivotti päivänjatkot ja käänsi Kirjailijalle selkänsä.

Loukattuna ja vihaisena Kirjailija kokosi tekstinsä pöydältä ja pakeni ulos. Kotona hän oli lähettänyt sähköpostin välityksellä tekstin parille muulle pienelle kustantamolle ja muutamassa viikossa hänellä oli sopimus kourassaan. Kirjaa on myyty tähän mennessä keskivertoa paremmin, ja jossakin välissä Kirjailija aikoikin mainita siitä Lindholmille ihan vain piruillakseen.

Tätä uutta käsikirjoitusta hän ei ollut enää lähettänyt Lindholmille. Miksi tuhлата helmiä sioille. Sillä yhdenlainen sika Lindholm oli. Jotkut tappelivat hänen kanssaan palkkioistaan, joista ei saanut laskelmia pyytämälläkään, elleivät älynneet kääntyä Irma Sakilan puoleen. Jotkut olivat onnensa kukkuloilla saadessaan sopimuksen ja ostivat heikosti myyvää kirjaansa nurkkiinsa varmistaakseen

seuraavan tekeleensä julkaisun. Kustantajalle oli yksi ja sama, miten sai kirjaa kaupaksi. Menikö se kenties kirjailijan kautta hänen ullakkokomeroonsa tai Kirjavälityksen kautta kirjakauppaan ja kirjastoon, kunhan vain meni. Ja kunhan vain tuli tulosta.

Prykäri suuntasi auton keulan kohti Cumulusta. Nyt syötäisiin ja ennen kaikkea juotaisiin, sen Prykäri aavisti. Hänen kerran vannomansa viinattomuus oli pitänyt vuosia ja pitäisi vastedeskin. Hän ottaisi osaa iloon muulla tavoin. Samaan jamaan, missä hän oli ollut kymmenkunta vuotta sitten, hän ei itseään enää koskaan päästäisi. Ojanpohjia kontaten hän oli joskus löytänyt kotiin, mutta useimmiten reissun jälkeen heräillyt poliisin pahnoilta, kun ei osannut sanoa edes osoitettaan. Vanhemmat koppelakit tiesivät osoitteen, kaapaisivat ojasta oksennusten seasta ja kyyditsivät kotiin. Katsoivat vielä, että hän varmasti pääsi sisään. Nuoremmat, vielä virkaintoiset ja turhan tärkeät, kampesivat putkaan, jossa oli kaameaa herätä pääsumussa ja kädet täristen. Lähde siitä sitten kotiin, kun taksit kieläytyivät ottamasta kyytiin eikä rahaa ollut edes linja-autoon. Hän oli ollut niin täysin rappiolla, että oli ihme, kuinka hän yleensäkin oli noussut ja kunnostautunut ja että hänestä oli tullut jälleen ihminen. Rellestelynsä aikana hän oli menettänyt Anitan, joka ei ollut ilennyt enää katsoa miehensä touhuja, vienyt neljävuotiaan Eetun mennessään ja pistänyt hanttiin jopa tapaamisoikeuksista keskusteltaessa. Anita oli pannut ehdon, että vain raitis mies saisi tavata poikaa. - Sinä et poikaa saa, ennen kuin tiedän, että hän on turvassa luonasi, Anita oli sanonut.

- Totta kai poika on turvassa, mitä muuta kuvittelet!

- Mietipä nyt vähän, Anita oli tiuskaissut ja lyönyt luurin korvaa.

Prykäri oli koettanut kunnostautua ja aloittanut vesipaaston vähän ennen kuin Anita epäilevänä ja nalkuttaen jätti Eetun hänen hoiviinsa viikonlopuksi. Vesipaasto ei tahtonut pitää, vaikka kuinka yritti. Vain yksi olut, pienen pieni pullollinen olutta, hän oli kerran ajatellut. Sitä seurasi toinen ja kolmas ja sen seurauksena lapsi oli ollut putoamaisillaan parvekkeelta. Luojalle kiitos, että hän oli hahtunut olutpöhnästään, ja että hän asui ensimmäisessä kerroksessa parveke nurmikolle päin. Yhtäkkiä kauhea menettämisen pelko oli tullut ja lävistänyt hänet. Olisiko oma elämä jatkunut enää, jos Eetulle olisi tapahtunut jotain. Olihan pudotusta maahan sentään kuitenkin kolmisen metriä. Tai entä jos he olisivat olleet korkeammalla? Tai jos poika olisi tunkenut itsensä tuuletusikkunan kautta ulos ja mäiskähtänyt asfalttipihalle? Entä jos amme olisi täynnä vettä ja Eetu sukeltaisi sinne, löisi päänsä eikä hän huomaisi mitään killitellässään kaljaa napaansa. Ei helvetti, hän oli kironnut ja päättänyt, että nyt jäivät kaljat juomatta. Oli kyse hänestä ja hänen pojastaan.

Maanantaiaamuna Prykäri oli soittanut A-klinikalle ja siitä se lähti.

- Tarvitsen apua, hän oli yksinkertaisesti sanonut.

Välillä oli vaikeaa, kaljapullon kuva kiilui silmissä, suu nappasi, kun valikoi kaupasta lenkkimakkaraa. Kyytipojaksi kun tarvittiin pullo tai pari olutta. Mutta mitä pitemmälle aika kului, sitä helpommalta ja mielekkäämmältä elämä tuntui. Pakottavaa tarvetta viinalle ei ollut. Ja ehkä hän olisi kestänyt tuopin tai kaksi, mutta koska ei ollut varma, kuinka elimistö riehaantuisi ja aivot alkaisivat porsuttaa ja laulaa hallelujaa, niin hän ei ottanut mitään. Ei koskaan.

Eetun kanssa olikin sitten mennyt hyvin ja nyt heitä kahta yhdisti kalastus, mopon rassausta ja vanhat lännenelokuvat.

Kun Simula oli haeskellut miestä kyytimään itseään, joku oli tullut maininneeksi Prykäriin. Työtön mies sopi hyvin kuskiksi.

- Minä en juo, asun yksin ja voin kyyditä sinua milloin vain, oli Prykäri sanonut ja asia oli sillä selvä.

Prykäri oli oppinut pitämään pienikokoisesta miehestä, jolla oli kokoonsa nähden iso ääni, ja joka pukeutui mieluiten rentoon pikkutakkiin kuin haluaisi sillä korostaa tärkeyttään. Simulalla oli niin paksut pullonpohjalasit, että ajokorttia ei ollut eikä koskaan tulisiakaan. Molemmat olivat tyytyväisiä. Simula siihen, että Prykäri osoittautui luotettavaksi ja lojaaliksi, ja Prykäri siihen, että Simula oli kohtuullisen reilu ja piti sanansa sekä siihen, että mitättömän työttömyyskorvauksen lisäksi kaikki ylimääräinen tulo oli pelkkää plussaa.

Prykäri pysäytti auton Cumuluksen oven eteen ja sanoi vievänsä Nissanin parkkiin.

- No niin, herrat ovat hyvät vain, hän sanoi.

- No, mennään, Simula hoputti, änkesi ulos ja siristeli silmiään. Ilta-aurinko osui suoraan silmiin. - Suu nappasee nyt niin, että sylki roiskuu.

- On sulla sanonnat, Kirjailija naurahti.

- No hitto, nälkä tässä on ja vähän tahtoisin hyvää konjamiinia jälkiruuaksi, Simula naurahti.

Ravintolassa ei ollut vilskettä. Mitäpä sitä arki-iltana.

- Tunnin päästä alkaa karaoke-tapahtuma, tarjoilija selitti. - Paik-

ka täyttyy takuuvarmasti.

Tulijat eivät välittäneet oliko ihmisiä vai ei, he olivat tulleet syömään ja juomaan. Kustannussopimusta sopi juhlia.

Ruokalistat edessään kolmikko mietti, mitä tilaisi.

- Minä ota kunnon pihvin ja paistetut perunat, Prykäri sanoi, vaikka haikeana ajatteli, että pitäisi keventää, kun vatsa oli alkanut levitä kuin ylikohonnut taikina. Kun vatsaa ei kasvattanut kalja, tuli napsittua turhaan kaikenlaista pientä suupalaa, varsinkin rasvaisia makkaroituja ja makeaa kahvin kanssa. Ruokajuomaksi kelpasi vesi.

- Minulle lohta kermakastikkeessa, Simula sanoi tarjoilijalle. - Ja tuo pullo hyvää valkoviiniä myös. - Sama tänne, mutta ilman viiniä, Kirjailija ilmoitti.

Ruokaa odotellessa sopi ottaa vähän alkusnapseja ja juttu alkoi luistaa. Maailmassa oli paljon parannettavaa.

Huomaamatta ravintola alkoi täyttyä, musiikki soida ja yleinen hälinä kohosi välillä yli sietokyvyn. Kirjailija piti enemmän hiljaisista pubeista, joissa saattoi tarkkailla ihmisiä, jos istui yksin. Ja jos tuttava löysi samaan pöytään, keskustelu oli helpompaa, kun ei tarvinnut huutaa melun keskellä.

- Mitäs miehet, blondattu, rehevä ja kauniskasvoinen nainen seisautui pöydän vierelle.

- No mutta Anni, mistäs siihen tupsahdit? Simula tirkisteli pullopohjiensa läpi. Tosin maailmaa vääristivät jo useat juodut lasilliset, isot ja pienet, mutta Simulan pää oli jostain syystä tehty kestämään viinaa eikä juomien määrä vielä juuri pientä miestä heitellyt mitä nyt ässä sihahti pehmeästi. – Istu seuraan, Simula kehotti. – Vai onko sinulla joku mies tuolla kierroksessa?

- Eikö mitä, Anni nauroi. – Teitä parempaa seuraa en voisi odottaa. Älkää olko liian vaatimattomia.

Simula viittasi tarjoilijaa tuomaan mitä ikinä Anni halusi juoda. Anni tilasi pienen lasin viiniä, Simula oli sen miltei arvannut. Ei Anni koskaan muuta juonut, yhden tai kaksi lasillista punaviiniä.

Anni istuutui tyhjälle paikalle ja pöyhi valkoiseksi värjättyä tukkaansa. Leopardikuvioinen tiukka pusero näytti jokaisen kurvin ja mutkan ja anteliaan kaula-aukon takia myös muuta silmänruokaa miehille. Haikaillen Simula katseli Annia. Siinä sitä naista. Ei karvaisi hyppysistä, kun kiinni tarttuisi. Mutta ei kai Annin lainen nainen Simulaa tahtoisi, kun komeampiakin oli tarjolla. Simula käänsi silmänsä ruuanjäänteisiin, joita tarjoilija tuli hakemaan pois tuoden samalla Annin juoman.

- Mitkä pippalot täällä on alkamassa? Tarjoilija puhui jostain karaokesta, Kirjailija ihmetteli. – Korvia särkee.

- Sinä se olet sellainen hiljaisuuden vaaliija, Anni naurahti ja kostutti huuliaan viinillä. Lasin reunaan jäi vaaleaa huulipunaa.

- No en nyt ihan niin, mutta en vain kestä tällaista möykkää.

- Kohta alkaa laulukilpailu, Anni hymyili.

- Laulatko sinäkin? Prykäri kysäisi yllättyneenä.

- No en varmasti, sali tyhjenisi hetkessä, Anni kikatti.

- Äänellään se variskin laulaa, Simula totesi siihen ja hipaisi kuin vahingossa Annin kättä.

- Äänellään – juuri niin, mutta minun lauluääntäni et ole sitten kuullutkaan. Eikä kyllä kuule kukaan muukaan. Variskin pärjäisi paremmin.

- Älähän nyt.

Yli-innokas juontaja kertoi kilpailun alkavan ja esitteli ensimmäisen osallistujan. Pöytäseurue hiljeni kuulemaan, kuten muukin yleisö. Laulaja, keski-ikäinen nainen, esitti vanhan iskelmän sievällä, ohuella äänellä ja sai laimeat aplodit, seuraava esiintyjä päästeli CCR:n menneen ajan hitin ja tuntui, että tärykalvot halkeavat. Huutamisesta ei saanut selvää, osasiko kaveri laulaa vai ei. Seuraavaksi nuori nainen lauloi Anne Mattilaa ja puhkaisi jopa pari kannustushuutoa. Pöytäseuruekin taputti kommentoiden, että ei nyt ihan Mattila, mutta muutaman laulun voisi ihan hyvin kuunnella.

- Kato, Samppa alkaa laulaa, Anni hihkaisi.

Samppa Poutala, laiha, pitkä mies, silmissään ainainen koirankatse, oli kerran kertonut heille tekevänsä lauluja, joista kukaan ei välittänyt, vaikka hän oli niitä tarjoillut vähän joka puolelle. Samppa hyväksyttiin joukkoon sen kummempia asiasta kyselemättä, aihe näytti olevan hänelle arka. Simula oli kerran sanonut, että vain toinen taiteilija ymmärtää toista; luomistyön tuskaa, toivoa hyväksymisestä, epätoivoa hylkäämisestä, sillä olihan oma työ luotu sydänverellä, piirretty tulikirjaimilla tietokoneen ruudulle. Vastaukset vain olivat lyhykäisen ytimekkäitä – valitettavasti tällä kertaa emme voi ottaa käsikirjoitusta julkaisulistalle. Tai meitä ei kiinnosta laulusi.

Simula oli kadottanut välillä luomisen innon, mutta tulistunut ja kirjoitellut entistä enemmän, jopa salaa seurannut Kirjailijan neuvoa runojen karsimisesta ja siitä oliko sanomaa vai ei. Simulan sanoma oli rakkaus, sen hän oli äkkiä oivaltanut, ja siitä oli syntynyt hyvä kokoelma. Sanasiepon kustannustoimittaja oli ollut innoissaan. Herkät runot päivän teemoihin rakennettuna myisivät

Jokivarren kauniissa huvilassa vietetään riehakasta iltaa, sillä sen omistaja on vihdoinkin saanut kauan kaipaamansa kustannussopimuksen. Hän on pyytänyt mukaansa joukon ystäviään sekä sattumoisin ravintolassa tapaamansa kustantaja Lindholmin vaimoineen.

Kustantaja Lindholm on tullut tunnetuksi paikkakunnan kirjailijoiden piirissä siitä, että hylkää kaikki heidän tarjoamansa käsikirjoitukset ja palautekin on negatiivista, jos sitä uskaltaa kysyä. Kosteiden juhlien tiimelyksessä kirjailija Olli Hartola alkaakin tivata yhä uudelleen, miksi hänen käsikirjoituksensa eivät kelpaa Lindholmille. Kina jatkuu saunan lauteilta joen rantaan, ja riidan kuulevat kaikki. Joku käyttäekin tilaisuutta hyväkseen, ja aamulla Anni löytää Lindholmin kuolleen.

Komisario Palosaaren tutkinta ei etene, sillä useimmilla juhlijoilla on musta aukko jossain kohden iltaa ja yötä eivätkä kuulustelut tuo lisävalaistusta juttuun. Myös henkilökohtaiset huolet painavat mielessä. Tarja Anttonen jatkaakin tutkintaa, jonka uhrimäärä ei rajoitu yhteen. Yhä uudelleen Tarja kollegoineen miettii, kuka murhasi kustantajan, kenen käsi tarttui puukkoon?

Palosaari-sarjassa aiemmin ilmestyneet kirjat:

Kivisydän 2005

Rekkamiehen morsian 2006

Menneisyyden varjot 2009

Petos peilistä katsoo 2015

Eija Jansson on kirjoittanut useita lastenkirjoja ja rikoskirjoja, joista viimeisin 2016 ilmestynyt on Varpunen taskussa. Se on saanut kiittäviä arvosteluja niiltäkin lukijoilta, jotka eivät pidä dekkareista. Varpunen taskussa sijoittuu 1920-luvun Kemiin kieltolain aikaan.

LK 84.2

ISBN:978-952-7165-22-5

